

Arrest

nr. 57 371 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DE SMEDT en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 mei 2009 legde verzoekster, die illegaal in het Rijk verbleef, samen met de heer (V. H. S.), een Belgische onderdaan, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoekster diende op 10 juni 2009, in functie van haar relatie met de heer (V. H. S.), een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 30 november 2009 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster in het bezit diende gesteld te worden van een F-kaart.

1.4. Verzoekster verklaarde op 9 november 2010 aan de gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Sint-Niklaas een einde te stellen aan het wettelijk samenwonen met de heer (V. H. S.).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 november 2010 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 8 december 2010 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (D. S. R., E.) (...) van Braziliaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 16.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning op 09.11.2010 met eenzijdige verklaring werd stopgezet te Sint-Niklaas.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging. Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"(...) Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat de wettelijke samenwoning met eenzijdige verklaring zou zijn stopgezet.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat op basis van de eenzijdige verklaring van verzoeksters partner de wettelijke samenwoning zou zijn stopgezet, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.”

2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“(…) Betreffende de aangevoerde schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Op grond van art. 42quater, § 1, 4° kan er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde wanneer het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid in casu geheel terecht beslist heeft om verzoekster haar verblijfsrecht te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat het geregistreerd partnerschap tussen verzoekster en haar Belgische partner op 09.11.2010 werd stopgezet door een eenzijdige verklaring.

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden niet door verzoekster betwist.

Het is trouwens verzoekster zelf die de wettelijke samenwoning beëindigd heeft (!) en niet haar partner, zoals verzoekster laat uitschijnen in haar verzoekschrift.

Verzoekster meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft nagelaten zich voldoende te informeren, minstens verzoekster hieromtrent te horen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekster. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, T. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.)

Terwijl verzoekster zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007).

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om verzoeksters verblijf te beëindigen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden."

2.3. In haar repliekmemoire geeft verzoekster aan te volharden in haar standpunt.

2.4.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers gemotiveerd dat verzoekster via een eenzijdige verklaring haar wettelijke samenwoning heeft beëindigd en er om deze reden een einde wordt gesteld aan haar verblijfsrecht. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4.2. In de mate dat verzoekster stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en de motieven die de beslissing schragen inhoudelijk lijkt te willen bekritisieren, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu in het kader van de toepassing van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient onderzocht te worden.

Artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

In casu is niet betwist dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing heeft genomen binnen de door de wetgever bepaalde termijn van twee jaar. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoekster zelf op 9 november 2010 een eenzijdige verklaring aflegde bij de gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand om een einde te stellen aan haar wettelijke samenwoning met de Belgische onderdaan in functie van wie zij tot een verblijf werd toegelaten.

Verzoeksters bewering dat de wettelijke samenwoning “op basis van de eenzijdige verklaring van verzoeksters partner zou zijn stopgezet” vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt onbetwistbaar dat verzoekster zelf een verklaring tot beëindiging van de samenwoning aflegde, zodat niet kan besloten worden dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Ter terechtzitting erkent de raadsman van verzoekster trouwens dat in het verzoekschrift verkeerdelijk is aangegeven dat de partner van verzoekster de wettelijke samenwoning zou beëindigd hebben. De verklaring van verzoekster dat zij te goeder trouw was laat daarnaast niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing werd genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Op basis van de uiteenzetting van verzoekster kan derhalve niet geconcludeerd worden dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

2.4.3. Verzoekster toont voorts niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou zijn voorbereid door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en deze niet zou gesteund zijn op een correcte feitenvinding, zodat ook geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting kan worden vastgesteld.

2.4.4. Waar verzoekster verder nog de schending van de hoorplicht lijkt te willen inroepen moet worden benadrukt dat zij nalaat aan te geven welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het middel daar zij, zoals reeds aangegeven, zelf een einde stelde aan de wettelijke samenwoning met haar partner en dus niet kan voorhouden hiervan onwetend te zijn. Zij maakt tevens niet aannemelijk dat indien verweerder haar had gehoord dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden, die zouden hebben verhinderd dat de bestreden beslissing genomen werd. Het feit dat de raadsman van verzoekster ter terechtzitting benadrukt dat de relatie tussen verzoekster en haar vroegere partner en diens ouders ernstig verstoord was en dat een verder samenleven niet mogelijk was doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.4.5. Aangezien verzoekster zelf een einde stelde aan de wettelijke samenwoning met haar Belgische partner en zij derhalve wist of behoorde te weten dat deze handeling gevolgen kon hebben wat betreft haar verblijfsrecht kan ook niet ingezien worden hoe de rechten van de verdediging, die overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State daarenboven niet van toepassing zijn inzake administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181), zouden kunnen geschonden zijn.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK